

Ο Édouard Louis συναντά τον Thomas Ostermeier

- Πως βρήκαν ηθοποιό να του μοιάζει τόσο;
- Τρομερή ομοιότητα.
- Έχει αντιγράψει ακόμη και τις κινήσεις του Édouard Louis.
- Ναι, φοβερός.

Μας πήρε λίγη ώρα να καταλάβουμε ότι στην παράσταση πρωταγωνιστούσε ο ίδιος ο συγγραφέας. «Ποιος σκότωσε τον πατέρα μου», κείμενο του Édouard Louis και σκηνοθεσία του Thomas Ostermeier. Στα γαλλικά, με γερμανικούς και αγγλικούς υπέρτιτλους. Διάρκεια παράστασης ενενήντα λεπτά, χωρίς διάλειμμα. Πρεμιέρα τον Σεπτέμβριο του 2020 στο Παρίσι και έπειτα Βερολίνο, Άμστερνταμ, Νέα Υόρκη, Θεσσαλονίκη, Στοκχόλμη, Μαδρίτη, Χιρόνα, Αδελαΐδα, Βουκουρέστι και επιστροφή Βερολίνο. Για μια ακόμη παράσταση στη Schaubühne, το ιστορικό θέατρο του δυτικού Βερολίνου.

Heute: Qui a tué mon père (Σήμερα: Ποιος σκότωσε τον πατέρα μου), γράφει η μεγάλη λεζάντα στην είσοδο του θεάτρου με ασπρόμαυρη γραμματοσειρά. Από πάνω με μεγάλα κεφαλαία φωτισμένα γράμματα το όνομα του θεάτρου S-C-H-A-U-B-Ü-H-N-E. Η πινακίδα βρίσκεται πάνω από το χώρο υποδοχής του θεάτρου και δίπλα είναι το μπαρ. Στους χώρους υποδοχής υπάρχουν μεγάλες αφίσες από προηγούμενες παραστάσεις. Σκηνές από Τσέχωφ, Σαίξπηρ, Ίψεν, Φασμπίντερ, Γουλφ.

Το σκηνικό της παράστασης είναι απλό. Μια πλαστική καρέκλα, μια δερμάτινη πολυθρόνα και ένα γραφείο με το λάπτοπ και κάποια αντικείμενα του συγγραφέα. Ο ίδιος ο συγγραφέας υποδύεται τον εαυτό του. Τον βλέπουμε να γράφει, να σηκώνεται, να φτιάχνει νευρικά τα μαλλιά του, να χορεύει, να αφηγείται στο μικρόφωνο. Πίσω του υπάρχει μια γιγαντοοθόνη που προβάλλει εικόνες της γαλλικής υπαίθρου και οικογενειακές φωτογραφίες. Στη μέση της σκηνής δυο συρματόσχοινα με μανταλάκια. Εκεί θα κρεμαστούν έξι φωτογραφίες Γάλλων πολιτικών, μία καρδιά, δύο πνεύμονες, μια σπονδυλική στήλη και ένα χαρτονόμισμα των πέντε ευρώ.

Στο συρματόσχοινο αυτό θα κρεμαστεί το πολιτικό κατηγορώ του Édouard Louis για τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές λιτότητας. Ο Édouard Louis κατονομάζει έξι Γάλλους πολιτικούς που με τις μεταρρυθμίσεις τους οδήγησαν τον πατέρα του σε σωματική παρακμή, καθήλωση, αδράνεια και κοινωνική απομόνωση. Το κεντρικό πολιτικό ερώτημα της παράστασης «Ποιος σκότωσε τον πατέρα

μου» υποστασιοποιείται μέσα από το συρματόσχοινο. Η κοινωνική κριτική που ο Édouard Louis ασκεί στην πολιτική εξουσία κορυφώνεται τη στιγμή που κρεμάει στο σύρμα τις φωτογραφίες των πολιτικών και τα κατεστραμμένα όργανα του πατέρα του. Περπατάει έντονα στη σκηνή, κατονομάζει και καταγγέλλει. Δεν κρύβεται και δε μασάει τα λόγια του. Το συρματόσχοινο είναι η βία της εξουσίας στο σώμα του πατέρα του.

Ένα αυθεντικά πολιτικό κείμενο που συναντάει την πολιτική ματιά ενός ευρηματικού σκηνοθέτη. Ο Thomas Ostermeier επιλέγει το σκηνικό μινιμαλισμό για να αναδείξει τη βαρύτητα του κειμένου. Δε χρειάζονται περίτεχνα φώτα, φλυαρίες, βαριά κοστούμια, μουσικές. Με ένα μικρόφωνο και μια γιγαντοοθόνη ο Thomas Ostermeier ζωντανεύει στη σκηνή όλα τα νοήματα και υπονοήματα του λογοτεχνικού έργου του Louis. Με μια ευθύτητα που ανταποκρίνεται στην πολιτική αλήθεια του κειμένου γεμίζουν ενενήντα λεπτά. Με μια απλότητα που αντιστοιχεί στην αισθητική του Ostermeier βλέπουμε αφοπλιστικά τι σημαίνει σύγχρονο θεατρικό ανέβασμα. Ο πολιτικός λόγος της λογοτεχνίας συναντά τη σύγχρονη θεατρική σκηνοθεσία σε αυτή την παράσταση που ο Édouard Louis συναντά τον Thomas Ostermeier.

Η επιτυχία της παράστασης βρίσκεται στην πολλαπλότητα των ερωτημάτων που αναδεικνύει σε μόλις ενενήντα λεπτά και δύο τετραγωνικά μέτρα. Ποιος σκότωσε τον πατέρα του Édouard Louis και ποιος σκοτώνει τον πατέρα των οικογενειών της εργατικής τάξης. Ποιες είναι οι συνέπειες της νεοφιλελεύθερης πολιτικής. Τι σημαίνει βία της πολιτικής εξουσίας. Πως είναι να μεγαλώνεις στη συντηρητική επαρχία. Τι σημαίνει παθολογία της οικογένειας. Τι είναι gay ταυτότητα. Η σεξουαλικότητα. Η αναζήτηση. Η κριτική. Η συμφιλίωση. Η ταξικότητα. Η πολιτική. Η συγγραφή. Η μετακίνηση. Η απομάκρυνση. Η εγγύτητα. Η ενηλικίωση. Η επιλογή. Η ευθύνη.

Το κοινό χειροκρότησε δέκα λεπτά. Ο πρωταγωνιστής έφυγε και γύρισε στη σκηνή πέντε φορές. Το χειροκρότημα δεν έπεσε σε ένταση. Δεν κοιτάξαμε την ώρα στο κινητό και δεν κουνηθήκαμε από τη θέση μας σε όλη την διάρκεια. Το επόμενο πρωί κλείσαμε εισιτήρια για την επόμενη παράσταση «Η ιστορία της βίας», σε συγγραφή Edouard Louis και σκηνοθεσία Thomas Ostermeier. Γιατί μία μόνο συνάντηση αυτών των δύο δεν ήταν αρκετή. Στις επόμενες.

